Dievča s hlasom ako slávik

Nina Zmajkovičová

(Úryvok z knihy)

Do temných uličiek mesta San Aluzane presvitá len málo svetla.

To mi veľmi nepomáha, keďže mám dosť naponáhlo. Bežím tak rýchlo, ako mi sily stačia. Chodidlá sa mi striedavo odlepujú od zeme. Údery srdca idú v rytme s mojimi dopadmi na hrboľatý chodník. Nohy mi však po šprinte pomaly, ale isto vypovedajú službu. Pevnejšie si priviniem balíček v rukách. Zastavím sa a opriem sa o špinavú stenu. Na dlane sa mi tlačia staré, opotrebované tehly. Špina sa mi trochu otrie o voľnú košeľu, no nevšímam si to. Zrazu si totiž uvedomím oveľa väčší problém.

Spoza rohu sa ozvú hlasy. A nikto okrem strážcov naháňajúcich zlodejov tu nerozpráva tak nahlas. Pripomínam si, že sa musím pohnúť teraz, alebo zomrieť neskôr. Hoci mi v spánkoch bije môj vlastný zrýchlený tep a nohy sa mi trasú od únavy, prinútim sa znova do behu. Prebehnem tri úplne prázdne ulice, kde len občas zazriem bezdomovca či zatúlanú mačku. Nakoniec musím zastať. Mám pocit, že inak skolabujem. Keďže ďalší beh už neprichádza do úvahy, začnem pátrať po úkryte. Do oka mi padne okenný výklenok, ktorý zakrýva starý zdrap látky.

Ako mnoho ďalších domov, aj tento je opustený. Ľudia z elity sa dávno presťahovali do stredu mesta. Pre mnohých z nás, vyvrheľov, sa ich staré sídla stali domovmi. Balík si strčím pod pazuchu, vyšplhám po odkvapovej rúre a vkĺznem do výklenku tesne k rozbitému sklu. Ostré hroty sa mi tisnú na chrbát. Keď sa pritlačím tesnejšie, aby ma nebolo vidno, črepy pretrhnú chatrnú látku košele. Na chrbte zacítim tekutinu. Hoci viem, že to tak nie je, snažím sa samu seba presvedčiť, že je to len teplá voda.

Keď sa mi konečne upokojí tep, započúvam sa do okolia. Hľadám náznak krokov či hlasy strážcov. Až príliš ma znepokojuje, že počujem len šum vetra a opitý smiech z diaľky pri niektorom z barov. Opatrne vyhliadnem. Obraz podo mnou je rovnaký ako pred chvíľou.

Tmavé ulice plné smetí a špiny. Iba tí najodvážnejší vyliezajú von bez strachu, že sa stanú niečou obeťou. Rozbité okná, dvere len málokde, strechy ešte vzácnejšie. A až príliš veľa ľudí, ktorí túto štvrť nazývajú svojím domovom. Kedysi celé mesto žilo pokope, no neskôr nás odvrhli. Žili tak, akoby sme neexistovali. Elita odišla. Hore. Keby som sa teraz postavila, zbadala by som obrovské veže. Čím vyššia, tým bohatšia rodina. Mala som pocit, že tie najvyššie siahajú priamo do neba. A nás, odvrhnutých, nechali žiť pod sebou. Doslova.

Boháči zostupovali dole len vtedy, keď potrebovali vybaviť špinavé obchody. Nikto zhora zrejme nebol ochotný zložiť si rukavičky a ušpiniť si ruky, keď sme tu boli my. My, ktorí sme sa bili o akúkoľvek prácu. Aj o takúto.

Ja sa tiež pletiem do takýchto špinavých prác. Odkedy som utiekla zo sirotinca, pracujem ako nájomná zlodejka. Svoj talent na zakrádanie som zneužila na prácu, ktorá ma dnes živí.

Všetko som sa učila sama. Keď ma ako mladšiu chytili, nebol tu nikto, kto by strážcom zabránil zbičovať ma. Nebol tu nikto, kto by sa so mnou podelil o jedlo, keď som mala pocit, že od hladu umriem. Nebol tu nikto, kto by ma postavil na nohy, keď som spadla.

Hoci som vďaka svojmu daru nikdy nebola naozaj sama, absencia rodičov či iných ľudí v mojom živote ma občas zasiahla.

V tej chvíli som stratila rovnováhu a tvrdšie sa oprela o črepiny z rozbitého skla. Do rany sa mi znova zaboril ostrý hrot a ja som sykla od bolesti. Trochu som sa odtiahla, no stále tak, aby ma z ulice nebolo vidno. Ruka mi vkĺzla pod košeľu a prstami som si nahmatala tri hlbšie škrabance. Určite to nebolo to najhoršie, čo som kedy zažila. Odtiahla som ruku od krvavého chrbta, obopla si kolená a znova nastražila uši, aby mi neunikol ani najmenší zvuk.

Keď už podozrivé ticho trvá príliš dlho, zatvorím oči a ponorím sa do svojho vnútra. Presne vďaka tomuto daru som nikdy nezostala opustená. Som avrilka.

Vypustím z hlavy všetky myšlienky a sústredím sa len na ticho vo svojom vnútri. Ako avrilka mám dar komunikovať s vtákmi. Pokoj v mojej mysli zrazu preruší tichý šum a ja viem, že som natrafila na nejakého vtáka. Vedomím sa pohnem smerom nemu a napojím sa naň. Ešte predtým, než sa neznámemu tvorovi prihovorím, zistím, že je to belorítka. Stavia si hniezdo v jednom z neďalekých okien. Vtáky zvyčajne ľudí ignorujú, v horšom prípade ich nemajú radi. No avrilov si vážia a vždy sú im ochotní pomôcť. Vlastne len vďaka nim sa mi zatiaľ zakaždým podarilo utiecť.

„Prepáčte, pani,“ oslovím vtáčika opatrne vo svojich myšlienkach. *„Som avrilka a schovávam sa vo výklenku kúsok od vás. Prenasledovali ma strážcovia. Bola by som vám nesmierne vďačná, keby ste sa poobzerali a povedali mi, či sú mi stále v pätách, alebo som sa ich už striasla.“*

Hoci drobného tvora nevidím, viem, že zdvihol hlavu a zadíval sa mojím smerom. Hoci si to v tomto prehnitom meste nikto nechce pripustiť, vtáky sú tie najmúdrejšie stvorenia, aké tu žijú. Odkedy som objavila svoj dar, komunikovala som s nimi hlavne preto, aby som sa necítila taká osamelá.

„Ach, Lori, do čoho si sa to zase dostala?“ začujem zrazu známy hlas vo svojich myšlienkach. Veľa vtákov tu dole ma poznalo, no chvíľu mi trvá, kým som tento konkrétny hlas niekam zaradím.

„Ahoj, Cara!“ zvolám nadšene. Od radosti to takmer vykríknem nahlas, nielen vo vedomí. Cara mi pomohla utiecť zo sirotinca po tom, čo som jej zachránila život. Vždy ma sprevádzala na mojich nelegálnych dobrodružstvách, až kým sa tento rok nerozhodla stať matkou. Po zime odletela, našla si partnera a teraz už stavala hniezdo. Aby som jej dopriala vlastný život, odvtedy som radšej vyhľadávala pomoc iných vtákov. Bola som však strašne rada, že počujem niekoho známeho.

Cítim, ako Cara vzlietla, a ja stále držím jej mysle. Avrilovia, ktorí cvičia svoje schopnosti a sú silní, dokážu aj vidieť z pohľadu vtáka, ale mňa to nemal kto učiť. Držím stále zatvorené oči, aby som nepretrhla spojenie. Ucítim jemné pohladenie vzduchu na pokožke a šuchotanie krídel a viem, že je pri mne.

„Dieťa moje, čo sa ti to pri svätých dvojčatách stalo,“ povie a ja viem, že si pri tom obzerá moje rany. Odkedy som ju zachránila, má potrebu ma chrániť tiež.

„Prosím, Cara, nechaj môj zdravotný stav na pokoji a choď sa pozrieť, či tí strážcovia odišli,“ poprosím ju a snažím sa znieť zdvorilo, lebo moje skúsenosti s týmito bytosťami ma naučili, že uraziť ich nie je dobrý nápad. Keby si Cara vedela odfrknúť, určite by to teraz spravila, ale nič na to nepovie a odletí prezrieť ulice.

Chvíľu je ticho, ale potom sa mi v mysli ozve Carin splašený hlas: *„Lori, celý čas vedia, že si tu, čakajú, kým sa nejako odhalíš.“*

Nanešťastie pre mňa ma to tak vyľaká, že sa prudko myknem a zhodím kúsok skla niekoľko metrov podo mňa.

„Dieťa, nech ťa sväté dvojičky ochraňujú,“ je posledná vec, čo od Cary počujem, kým s ňou pretrhnem spojenie, lebo sa naň nedokážem sústrediť.

Zdola sa ozvú výstrely, ale odrazia sa od tehál vedľa mňa a zanechajú len nepatrné stopy. *Na niečo je tá tma predsa dobrá,* poviem si v duchu a rozmýšľam, čo spravím ďalej. Skok dole nepripadá do úvahy, takže ostáva sa len dostať dnu do domu. Kroky strážcov sa len približujú. Zatnem zuby a päsťou rozbijem okno, aby som sa dostala dnu. Po hánkach mi dole steká krv a kvapká na rímsu. Pozriem sa na okno a uvedomím si, že som ho ešte nerozbila. Čas sa mi dosť rýchlo kráti, keďže jeden strážca už lezie po odkvape a druhý sa dobíja dnu cez chatrné dvere. Búšim päsťou do skla, ktoré sa v poslednom možnom momente, keď sa strážca načahuje už po mojej nohe, konečne rozbije a ja skočím do domu.